

Vampiretej

VÁMPÍRKALÓZOK I.

AZ ÓCEÁN DÉMONAI

JUSTIN SOMPER

JUSTIN SOMPER

Vampireteq

Vámpírkalózok 1.

AZ ÓCEÁN DÉMONAI

Könyvmolyképző Kiadó, 2011

*„Nagyon eredeti... Bár nekem jutott volna eszembe!”
(Anthony Horowitz)*

*Apunak, John Dennis Sompernek
szeretettel és köszönettel,
amiért megóvott engem a vihartól.*

*Félhold-öböl,
Ausztrália keleti partja
a 2505. esztendőben*

ELŐSZÓ

A vihar, a tengerésznóta és a hajó

AFélhold-öböl felett felhangzó első mennydörgés hangjára Grace Tempest kinyitotta a szemét. A vilám lobbanása átviláglott a függönyön. A lány vacogva lerúgta magáról a takarót, és a szobája ablakához lépett. Az ablakot feltépte a szél, és kitérült, üvegszárnyként csapkodott a szélviharban.

Grace kihajolt, hogy becsukja. Ez némi erőfeszítésbe került, és közben bőrig ázott az esőben, de végül csak sikerült behúznia az ablakszárnyakat. Résnyire nyitva hagyva kitámasztotta, nem akarta teljesen kizárni a vihart. Furcsa, durva zenéje volt, túl sok dobolással és cintányércsattogással. Grace szíve felgyorsult a hallatán – egyszerre az izgalomtól és a félelemtől. Jéghidegnek érezte az esőt az arcán, a nyakán meg a karjain. Bizsergett tőle a bőre.

A szoba másik felében Connor még aludt – eltátott szájjal feküdt, az egyik karja lelógott az ágy széléről. Hogyan képes átaludni ezt a lármát? Talán ikertestvére egyszerűen csak kimerült az egész délutáni focizástól.

A világítótorony ablakán túl az öbölben nem jártak hajók. Ez az éjszaka nem kedvezett a hajósoknak. A világítótorony fénysugara végigsöpört az óceán felszínén, megvilágítva a zavaros hullámokat. Grace elmosolyodott, és a papájára gondolt, aki odafent a lámpateremben figyeli a kikötőt, hogy mindenki biztonságban legyen.

Újabb villámcsapás recsent és szikrázott fel az ablakon túl. Grace hátratántorodva Connor ágyába botlott. A testvére fintorgott, majd kinyitotta a szemét. Zavarodottság és ingerültség ült ki az arcára. A lány lenézett az élénkzöld szempárba. Pontosan ugyanolyan, mint az övé: akár egy kettévágott gyémánt. Az apukájuk szeme barna volt, ezért Grace mindig úgy vélte, édesanyjuktól örökölhették a zöld szemüket. Álmában néha egy asszony állt a világítótorony ajtajában, mosolygott, és ugyanazzal az átható, zöld szemmel nézett Grace-re.

– Hé, csuromvíz vagy!

Grace rádöbbsent, hogy esővizet csöpögtet Connorra.

– Vihar van. Gyere, nézd meg!

Megragadta a karját, kihúzta a fiút a takaró alól, és az ablakhoz vonszolta. Connor épp kidörzsölte az álmat a szeméből, amikor újabb villám perdült táncra előttük.

– Hát nem csodálatos? – ámuldozott Grace.

Connor némán bólintott. Ugyan egész életében a partszegélyen álló világítótoronyban élt, mégsem tudott hozzászokni a tenger nyers erejéhez: ahhoz, hogy csendes tóból egyetlen pillanat alatt dühöngő kohóvá változhat.

– Menjünk, nézzük meg, mit csinál apu! – javasolta.

– Jó ötlet. – Grace leakasztotta a köntösét a szobaajtóról, és beleburkolózott. Connor egy kapucnis pulóvert húzott a pólójára. Kiiramodtak a szobájukból, és megmászták a lámpaterembe vezető csigalépcsőt.

Ahogy felfelé haladtak, a vihar egyre hangosabban tombolt. Connornak ez cseppet sem tetszett, de eszé ágában sem volt a félelmét megosztani Grace-szel. A tesója igencsak vakmerő volt. Furcsa. Grace vékony és csontos volt, akár egy árboc, mégis szívós, akár egy öreg csónak. Connor fizikailag erős volt ugyan, de Grace acélos lelkierejéhez neki még nem sikerült felőnie. Talán soha nem is sikerül.

– Hát szervusztok! – köszöntötte őket az apjuk, amikor beléptek a helyiségbe. – Felébresztett a vihar, igaz-e?

– Nem, engem *Grace* ébresztett fel – felelte Connor.

– Éppen egy nagyon kellemes álom közepén voltam, a harmadik góloomat akartam belőni.

– Nem is értem, hogy lehet átaludni egy ilyen vihart – csóválta a fejét Grace. – Túl hangos és túl szép.

– Furcsa vagy – így Connor.

Grace fintorgott és a száját biggyesztette. Ugyan ikertestvérek voltak, de néha úgy érezte, mintha egy más szöges ellentétei lennének.

Az apukájuk belekortyolt a forró teába, és odaintette őket.

– Grace, gyere, nézd páholyból! Connor, te meg ülj ide mellém!

Az ikrek tették, amit mondott, és lekuporodtak a padlóra a férfi két oldalán. Grace-t azonnal elbűvölte a látvány, élvezte a lehetőséget, hogy a legjobb kilátóhelyről figyelheti a dühöngő tengeröblöt. Connor kissé megszedült, de aztán az édesapja megfogta a vállát, mire nyugalom öntötte el a testét.

Az apjuk ivott egy kortyot.

– Ki akar hallani egy tengerésznótát? – kérdezte.

– Én! – felelte Connor és Grace egyszerre. Mindketten pontosan ismerték a nótát, amelyet apjuk énekelni készült. Amióta csak az eszüket tudták, ezt énekelte nekik, egészen kisbaba koruktól, amikor egyforma kiságyukban feküdtek egymás mellett, és még nem is értették a szavakat.

– Ezt a dalt – jelentette be apjuk színpadiasan, ahogy korábban ezerszer – már sokkal azelőtt énekeltek, hogy eljött az új özönvíz, és a világ ilyen nedvessé vált. Ez a tengerésznóta egy hajóról szól, amely az éjben vitorlázik az örökkévalóságig. Egy hajóról, amely elátkozott lelkeket szállít, az óceán démonait. Egy hajóról, amely az idők kezdete óta szeli a vizet, és a világ végéig fog hajózni...

Connor beleremegett a várakozásba. Grace szája fülig ért. A papájuk, a világítótorony őre, énekelni kezdett.

*Vámpírkalózokról énekelek
Igaz és régi történetet.
Egy régi hajót idéz a dal,
Félelmetes legénységet.
Egy régi hajót idéz a dal,
Mely hasítja a kék tengert,
Mely kísérti a kék tengert.*

Miközben az édesapja énekelt, Grace kinézett az ablakon az alattuk elterülő öbölre. A vihar még tombolt, de ebből a magasságból letekintve ő teljes biztonságban érezte magát.

*Egy-egy csapdosó szárny
Minden egyes vitorla.
Azt mondják, a kapitány kendőt visel,
Hogy el ne szörnyedj rajta,
Mert holtsapadt a bőre,
Élettelen a szeme,
És pengeéles a foga.
Ó jaj, a kapitány kendőt visel,
És szeme minden fénynek kútja.*

Connor nézte, ahogy az apja a kezével álarcot utánoz. Beleborzongott a pusztá gondolatba is, hogy a kapitány arca milyen rémséges lehet.

*Légy hát nagyon-nagyon jó,
Viselkedjél rendesen,
Vagy vámpírkalózoknak adlak,*

*És sírhatsz utánam a tengeren.
Légy hát jó, nagyon jó,
Mert látod: a kikötőben
Egy sötét hajó horgonyoz ma,
És van hely rajta bőven!
(Bőven van hely neked is, bőven!)*

Az ikrek kinéztek a kikötőre, félig-meddig arra számítva, hogy ott megpillantják a rájuk váró sötét hajót, ami elviszi őket az apukájuktól és az otthonuktól. Ám az öböl üres volt.

*A kalóz is rossz,
De még rosszabb a vámpír,
Ezért így imádkozom:
Vámpírkalózt sose lássak,
Bár róla szól a dalom.
A kalóz biz' veszélyes,
És a vámpír maga a halál,
Hát imámba foglalom:
Vámpírkalózt sose láss*

A világítótorony őre kinyújtotta a két kezét, finoman megérintette a gyerekek vállát.

...és markába ne ragadjon!

Connor és Grace tudta, mi következik, de ettől még összerezzenetek, aztán kacagásban törtek ki. A papájuk magához ölelte őket.

– Na, ki megy vissza az ágyba? – kérdezte.

– Én – felelte Connor.

Grace egész éjjel elnézte volna a vihart, de nem tudta visszafojtani a hosszú ásítást.

– Jövök és ágyba duglak benneteket – mondta a papájuk.

– Nem kellene itt maradnod, és az öblöt figyelni? – kérdezte tőle Grace.

A férfi elmosolyodott.

– Egy pillanat az egész. A jelzőlámpa világít, Gracie. Az öböl egyébként is üres, akár a sír. Egy árva hajó sincs odakint. Még a vámpírkalózkodé sem.

Az ikrekre kacsintott, letette a bögréjét, és lement velük az emeletről. Mindkettejüket betakargatta, és először Grace-nek, majd Connornak is jóéjtpuszt adott.

Miután elaludt a lámpa, Grace csak feküdt: fáradt volt, de egyúttal túlságosan felvillanyozódott, hogy el tudjon aludni. Connorra nézett, aki máris elterülve hevert az ágyon, talán folytatva korábbi álmát.

Grace nem tudta megállni, hogy ne vessen egy utolsó pillantást az öbölre. Felhajtotta a takarót, és az ablakhoz lépdelt. A vihar egy kicsit csillapodott, és a világítótorony fényében látta, hogy a hullámok kevésbé féktelenek már.

Aztán megpillantotta a hajót.

Addig nem volt ott, de most el sem lehetett téveszteni. Egyetlen magányos hajó lebegett az öböl közepén. Ott várakozott, mintha a körülötte tomboló vihar rá nem hatna. Mintha a világ legnyugodtabb vizein hajózna. Grace pillantása követte a hajó körvonalait. Az apja

tengerésznótájának öreg hajóját juttatta eszébe. A démonok hajóját. A puszta gondolattól elfogta a reszketés, hogy az álarcos kapitány a sötét éjszakában őrá bámul. És bizony ez a hajó csak lebegett egy helyben – akárha a holdról lógott volna le egy láthatatlan fonálon –, mintha figyelt és várt volna. Valamire... vagy valakire.

A lámpateremben a világítótorony őre is látta a hajót a nyugtalan tengeren. Amikor feltűnt neki az ismerős jármű, önkéntelenül is elmosolyodott. Kortyolt a teájából. Aztán felemelte a kezét, és intett.

Hét évvel később

1. FEJEZET

A temetés

Az egész Félhold-öböl ott volt a világítótorony őrének temetésén. Aznap egyetlen fekete ruha sem maradt a Félhold-öböl Ruhaházban. Egyetlen virágot sem hagytak a Friss Hajtás Virágüzletben. Minden egyes virágot füzerekbe és virágdíszekké rendeztek. A legnagyobb koszorú egy fehér és piros gardéniákból formázott világítótorony volt, amelyet eukaliptuszlevelek örvénylő tengere vett körül.

Dexter Tempest jó ember volt. A világítótorony őreként fontos szerepet játszott az öböl biztonságának fenntartásában. Sokan, akik most a sírjánál álltak, és lehajtott fejüket a késő délutáni nap égette, az életüket köszönhatték Dexter éles szemének és kötelességtudatának. Mások Dexternek köszönhatték egy vagy több családtagjuk, közeli barátjuk biztonságos átkelését,

akiket a kikötőn túli sötét vizekből mentettek ki – amely vizek nyüzsögtek a cápáktól és a kalózoztól... és még sokkal rosszabb lényektől.

Félhold-öböl nagyon kicsiny városka volt, minden egyes lakója olyan szorosan kötődött egymáshoz, ahogy a kézimunka öltései. Az ilyen szoros kapcsolattól nem feltétlenül kellemes az élet. A pletyka gyorsabban terjedt, mint ahogy a Félhold-patak zúgói folytak. Jelenleg például csak egyetlen dolog forgott közszájon: mi lesz a Tempest ikrekkel? Ott álltak édesapjuk sírja felett lehajtott fejjel. Tizennégy évesen. Már nem gyerekek, mégsem felnőttek: a lány magas és nyurga, ritka okos teremtés, a fiú pedig máris kész atléta. De valójában kevés áldás szállt rájuk, főleg most, hogy elárvultak, és egymást kivéve senkijük sem maradt a világon.

Az öbölben soha senki nem látta még az ikrek édesanyját, Dexter feleségét. Némelyek azt is kétségbe vonták, hogy egyáltalán megnősült. Csak azt tudták, hogy egy nap Dexter Tempest elhagyta Félhold-öblöt azzal a vad ötlettel, hogy világot lát. És egy másik napon – úgy egy év múlva – nehéz szívvel és két pólyával tért vissza, amelyek ikergyermekeit, Grace-t és Connort rejtették.

Polly Pagett, a Félhold-öböl Árvaház igazgatónője az éles fényben hunyorogva vette szemügyre a kisfiút és a kislányt. Mintha felmérte volna őket, akár egy művész, ha vázlatot készít. Pollyt az a gondolat foglalkoztatta, hogy melyik két ágyba helyezze el az újonnan érkezett árvákat. Való igaz, hogy erről még nem határoztak, de biztosan nem akad más lehetőség a két

gyermek számára, mint az árvaház, nem igaz? A fiú nagyon erősnek tűnt. Munkába állhatna a kikötőben. És a kislány, bár a testalkata véznább, acélos, akár a szeg. Kétségkívül segítene tovább bővíteni az árvaház folyton csappanó költségvetését. Polly Pagett feszes, papírvékony ajkain önkéntelen mosoly derengett fel.

Lachlan Busby bankigazgató a felesége által rendelt (és a templomkertben minden bizsonnyal felülmúlhatatlan) pompázó virágdísztól Grace és Connor felé fordult, és alaposan végigmustrálta az ikreket. Milyen rosszul viselte gondjukat az apjuk! Ha időnként a bankszámlájára is vetett volna egy pillantást ahelyett, hogy a kikötő hajóit figyeli... *Túl sokat* adott. Ez pedig olyan hiba volt, amelyet Lachlan Busby sosem szándékozott elkövetni.

Busbynek tervei voltak az ikrekkel. Holnap majd a gyerekekkel is megosztja – higgadtan és kedvesen, természetesen – azt a hírt, hogy a világon semmijük nem maradt. Hogy Dexter vagyona – a hajója, sőt maga a világítótorony – már nem az övék. Az apjuk semmit sem hagyott rájuk.

Egy pillanatra a nejére nézett, aki mellette állt. Édes, drága Loretta! Láttá, hogy az asszony képtelen levenni a szemét az ikrekről. Kegyetlen csapás volt nekik, hogy sosem lehettek gyermekeik. Most végre úgy látszott, talán ez is megoldódik. Megszorította a felesége kezét.

Grace és Connor tudta, hogy figyelik őket, ebben semmi új nem volt. Egész életükben pletyka tárgyai voltak. Nem menekülhettek a Félhold-öbölbe érkezésük körüli drámától. És ahogy nőttek, a smaragdszemű

ikrek továbbra is a pletyka és a találgatások kereszt-tüzében éltek. A Félhold-öbölhöz hasonló kisvárosok nem mentesek az irigységtől, és bizony az emberek irigyelték a furcsa ikerpárt, akik olyan tehetséggel bírtak, amellyel a többi gyerek nem.

Nem tudtak rájönni, miért jobb a világítótorony őrének fia a sportban a többiekénél. Akár fociról, kosárlabdáról vagy krikettről volt szó, ő gyorsabban futott, jobban dobott és erősebben ütött, még ha hetekig hadnagyolta is az edzést. A lány pedig ugyanilyen gyanakvást szított – a tanárai és az osztálytársai között is – szokatlanul széles körű tudásával, valamint a korát és élettapasztalatát meghazudtoló furcsa észrevételeivel.

Dexter Tempest a szóbeszéd szerint furcsa apjuk volt, különös mesékkal tömte a fejüket. Mások még meszebbre mentek: azt sugallták, hogy a férfi összetört szívvel és bomlott elmével tért vissza Félhold-öbölbe.

Grace és Connor a városiaktól kissé távolabb álldogált. És most, miközben a gyülekezet felkavaró zsoltárt zengett a világítótorony őrének végső útjáról „egy új kikötő felé”, egy aprócska, disszonáns hang is szólt a forró, mozdulatlan levegőben. Miközben Grace és Connor látszólag együtt énekelt a többiekkel, az ő daluk valójában más volt, inkább tengerésznota, mint gyászének...

Vámpírkalózkodásról énekelek

Igaz és régi történetet.

Egy régi hajót idéz a dal,

Félelmetes legénységet.

2. FEJEZET

Hivatlan vendég

Atemetést követő napon az ikek felmásztak a világitótorony tetejére, a lámpaterembe. Alattuk csillogott az öböl a déli napfényben. Kis vitorlások úsztak ki és be az öbölbe. A magasból nézve mintha a kék víztük-rön sikló, fehér tollpihék lettek volna.

Connor és Grace mindig szerette ezt a helyiséget, ahogy az édesapjuk is. Olyan hely volt, amely gondolatokat ébresztett, ahonnan más szemszögből láthatták a Félhold-öblöt, annak, ami valójában volt: apró földdarabnak, amelyen túl sok ház zsúfolódott-imbolygott a szirten. Az apjuk halála óta sokkal jelentőségtejjesebbé vált számukra a lámpaterem. Dexter Tempest oly sok időt töltött itt, lehetetlen volt anélkül belépniük, hogy ne érezték volna közelebb magukat elhunyt édesapjukhoz.

Grace még most is látta maga előtt, ahogy az ablak előtt ült, és pillantását az alatta elterülő kikötőre szegezve régi tengerészdalokat dúdolgatott. Azon kapta magát, hogy ő is énekel.

Egy bögre forró tea lett volna mellette, és szinte bizonyos, hogy az egyik poros verseskötete. Ahogy ő belépett, édesapja megfordult és rámosolygott volna.

– Hahó! Van itthon valaki?

Lachlan Busby jellemző kiejtése egyből azonosította a váratlan behatolót. Connor és Grace elfordult az ablaktól a vörös képű bankigazgató felé, aki feltűnt a lépcsősor tetején.

– Nos, kijelenthetem, hogy nem vagyok annyira edzett, mint hinni szeretném! Az apukátok tényleg felmászott ezen a lépcsőn minden áldott nap?

Connor hallgatott. Nem kívánt beszédbe elegyedni Lachlan Busbyval. Grace csak udvariasan biccentett, és kivárta, míg a bankigazgató lélegzethez jut.

– Kér egy kis vizet, Mr. Busby? – kérdezte végül. Tetöltött egy poharat, és a bankigazgató nyirkos kezébe adta.

– Köszönöm, nagyon köszönöm – így a férfi. – Jól hallottam, hogy énekeltél valamit? Furcsa dallama volt. Nem egészen értettem a szövegét. Szeretném meghallgatni, ha van kedved újra elénekelni.

Connor nemet intett, és Grace is úgy döntött, jobb, ha óvatosak a férfival. Lachlan Busby nem olyan ember, aki pusztán egy udvariassági látogatás kedvéért megmászik háromszáztizenkét lépcsőt.

– Egy régi tengerésznóta, amit apánk szokott énekelni – magyarázta a lány udvariasan.

– Tengerésznóta?

– Erre aludtunk el kiskorunkban.

– Akkor altatódal, hogy megnyugtassa az embert?

Grace könnyedén felnevetett.

– Nem egészen. Valójában csupa fájdalom, halál és egyéb szörnyűségek.

A bankigazgató megriadt kissé.

– Az a lényege, Mr. Busby – folytatta Grace –, hogy emlékeztessen arra, hogy bármilyen rossznak is tűnik az élet, a dolgok sokkal, de sokkal rosszabbra is fordulhatnak.

– Ó, azt hiszem, már értem. És elmondhatom, lenyűgöz a... higgadtságod a jelen helyzetben.

Grace mosolyogni próbált, bár inkább fintor lett belőle. Connor leplezetlen gyűlölettel nézte Lachlan Busbyt. Eközben igyekezett felidézni, mit is jelent a higgadtság.

– Ti ketten olyan veszteséget szenvedtetek el, amelylyel a ti korotokban senki ember fiának nem szabadna szembesülni – szólt Lachlan Busby. – És most itt álltok árván, pénz nélkül, otthontalanul!

– Van otthonunk – felelte Connor. – Itt áll benne.

– Drága fiam! – mondta Lachlan Busby, és kinyújtotta a kezét, hogy atyáskodva megszorítsa Connor vállát, aztán meggondolta magát. – *Bárcsak* az otthonok volna! De anélkül, hogy bajt bajra akarnék halmozni, az én szomorú kötelességem tájékoztatni róla,

hogy édesapátok sok adósságot hagyott hátra. A világitótórony mostantól a Félhold-öböl Községi Pénztintézet tulajdona.

Grace a homlokát ráncolta. Gyanította a dolgot, de most, hogy hallotta is, a féelme kézzelfoghatóvá vált.

– Akkor a hajón lakunk majd – így Connor.

– Sajnos az is a bank tulajdona – felelte Lachlan Busby bánatosan lesütött szemmel.

– A *maga* bankjáé – mutatott rá Grace.

– Valóban – bólintott Lachlan Busby.

– Milyen mondanivalója van még a számunkra, Mr. Busby? – Grace úgy döntött, a legjobb, ha megtudják a legrosszabbat is, és túlesnek rajta.

Lachlan Busby elmosolyodott. Tökéletes, fehér fog-sora csillogott a napfényben.

– Nem azért jöttem, hogy bármit is elmondjak, kedveseim, csupán egy ajánlattal élnék. Igaz, hogy pillanatnyilag senkitek és semmitek nincs a világon. De *nekem* sok mindenem van. Szép otthonom, virágzó üzletem és a legnagyobb szerűbb feleségem, akire csak férfi vágyhat. És az életünk tragédiája, hogy soha nem áldatott meg...

– Gyerekekkel – vágott közbe Grace. Hirtelen minden iszonyúan kitisztult előtte. – Nincsenek gyerekeik, és nekünk... nekünk meg nincsenek szüleink.

– Ha hozzánk költöztök, élvezhetitek minden előnyét annak, amit a Busby név ebben a városban jelent.

– Dögöljek meg inkább! – vicsorogta Connor szikrázó szemmel.

Lachlan Busby Grace-hez fordult.

– Te sokkal ésszerűbben gondolkodsz, mint a fivéred, kedvesem. Mondd, mit gondolsz *te* az én kis ajánlatomról?

Grace mosolyt erőltetett az arcára, de belül hányingerrel küzdött.

– Ez nagyon-nagyon kedves magától, Mr. Busby. – Nagy nehezen visszanyelte a torkába kúszó epét. – De nincs szükségünk új szülőkre. Nagylelkű öntől, hogy otthont ajánlott nekünk, valóban az, de egyedül is boldogulunk.

Lachlan Busby arcáról lehervadt a mosoly.

– Nem boldogultok egyedül. Még csak gyerekek vagytok. Nem élhettek itt magatok. Sőt, egyáltalán nem élhettek itt. A hét végén megérkezik az új toronyőr, nektek pedig szedni kell a cókókotokat.

Lachlan Busby felállt, és távozni készült. Még egyszer utoljára Grace-hez fordult.

– Te okos kislány vagy – mondta. – Ne mondj nemet túl gyorsan az ajánlatomra! Mások odaadnák érte a szemfogukat.

Amikor a nemkívánatos vendég eltűnt a lépcsőházban, Grace a fivére nyaka köré fonta a karját, és a vállára hajtotta a fejét.

– Mihez kezdünk most? – kérdezte.

– Majd kitalálsz valamit. Mindig kitalálsz valamit.

– Kifogytam az ötletekből.

– Nem érdekes, hogy mihez kezdünk – felelte Connor.

– Amíg együtt vagyunk, nem számít.

Grace bólintott. Halkan énekelni kezdett...

*Légy hát nagyon-nagyon jó,
Viselkedjél rendesen,
Vagy vámpírkalózoknak adlak,
És sírhatsz utánam a tengeren.*

Connornak eszébe jutott, amikor az apjuk ölelte át őket, és kinéztek a tengerre. A szavak ugyan fenyegetőek voltak, futkosott tőlük a hátán a hideg, mégis volt valami vonzó a gondolatban, hogy kihajóznak az éjszakában. Csábítóbb volt, mint valaha.

Grace-hez bújt, és együtt figyelték a Félhold-öböl csillogó vizét. Bármilyen rossz a helyzet, minden rendben lesz. Ennél rosszabbra már nem fordulhatnak a dolgok.